

O KOKOSOVEM OREHU IN BANANAH

Teško je pisati o opicah, ker potem vsi mislijo, da gre za ljudi.

No, in so opice nekoč začele razmišljati o telesni rekreaciji. Tako, malo, da ne bi preveč togo in skrivenčno hodile, da bi bila njihova telesa izraz moči in energije. Pa so se usedli najpametnejši opičjaki in razmišljali.

»Možnosti so različne,« je ugotovil prvi in začel glodati banana. Dejstvo je bilo enoglasno sprejeto.

»Predlagam,« je odprl čeljusti najpametnejši, »predlagam, da ustanovimo opičje rodove za splošno razmigavanje. Stvar rodov pa bo, kakšno razmigavanje bi si izbrali.«

In zahrumela so grla in dvignila modreca na ramena. Glas se je širil med opicami in res so ustanavljali odseke in podobno za splošno razmigavanje.

»Pravim vam, najpametneje je malo skakati naprej in navzgor ter tekati, saj to nam povsod prav pride.« Tako je govoril najpametnejši in ustanovljen je bil rod, recimo — atletov.

Pa je zapihal veter in z drevesa je pa-

del kokosov oreh. Nekdo ga je brcnil, drugi tudi in začela se je splošna zmešnjava nog in oreha. V tistem trenutku je bil rojen recimo: nogomet. Zajel je množice in jih spravil v delirij.

Nekaj nadebudnežev je kljub temu skakalo in metalo ter tekalo. Včasih so kaj potrebovali in sestavili so recimo: proračun. In nekako jim je uspelo, da je odbor za splošno razmigavanje Visoke veje določil 3 koše banan letne pomoči. Bilo je malo in treba je bilo stisniti pasove.

Medtem je kokosov oreh postal bog množic. Pod vsako palmo je brcal po en rod in kmalu so se razdivjali mednarodni spopadi. Kdor ni brcal, je stavil orehe na ta ali oni rod. Kmalu je rod izpod Velike palme opazil mladega nadebudnega opičjaka iz Srednje palme. Kmalu za tem je rod izpod Srednje palme opazil mladega nadebudnega opičjaka iz Male palme. In kmalu za tem je mladi nadebudni opičjak izpod Male palme brcal pod Srednjo palmo, oni izpod Srednje pa pod Veliko. Seveda je bilo takoj videti

čoln, ki je prepeševal po štiri ali še več košev banan. Omenjeni opičjaki so se začeli oblačiti v izbrano listje.

Pa je udaril s taco po kamnu stari opičjak, recimo atlet, in dejal: »Nas je za desetkrat vseh prstov na okončinah pa imamo 3 koše. Tamle pa ima en sam še enkrat toliko. Tako ne gre, vam pravim!«

In so mu malo prislunili in pokimali. V to pa je zajavkal »brcač« izpod Srednje palme:

»Ojej, poslušajte. Mlad sem še, mlad. In svojo mladost uničujem za tole brcarijo. Pa bom menda že lahko temu primerno odškodnino dobival, ja, oh, ja?«

Pa je zaklel opičjak, ki je vse življenje vihtel sekuro in drugi, ki je požiral knjige in drgnil klopi: »Hudiča, za kaj sem pa jaz mladost zabil? Pa brez košev banan in izbranega listja!«

In je znil nekdo: »Nima vsakdo v nogah, dušica draga!«

Prikimal je rod mladih opičjakov, ki so se jim hrbtenice krivile in imeli so ploske noge: »Nima vsakdo v nogah.«

Pod svojo palmo je razmišljal najpametnejši opičjak: »Oh, rodovi za splošno razmigavanje, kje ste? Pa naša telesa, izraz moči in energije?!«

Teško je pisati o opicah, ker potem vsi mislijo, da gre za ljudi.

Bum

PREPOVEDANE IGRE

Na našem koncu se otroci igrajo kar na prostem, med hišami, na cesti, vsem na oči. Tako je tudi prav. Na svežem zraku so in pod družbeno kontrolo.

Med njimi je tudi Jurko, ki pa ni kar si bodi. Ima namreč strica, ki budno spremlja nečakovo uveljavljanje v družbi kratkohladičkov.

Jurku so kupili zračno puško. Prvi dan je še streljal v tarčo, kot so mu naročili in zagrozili. Potem pa se je že spravil nad vrabce, golobe, hišne številke in prometne znake. Ni bilo treba dolgo čakati in zažvenketala je prva šipa. Lastnik je prihitel ves odločen, da obračuna s škodljivcem. Nič ni bilo. Z njim je poročal stric. Segel je v denarnico in širokogrudno poplačal škodo. Za obrtnika pa ni poskrbel. Poskrbel je, da Jurku domači niso izprašili hlače. Pomežiknil je malemu in položil prst na usta.

Stric je imel tudi avto. Seveda so premogli avtomobile tudi nekateri izmed staršev Jurkovih sovrstnikov. Toda njim še na misel ni prišlo, da bi težko prishuzeno vozilo zaupali otroku, da bi se pokazal pred tovariši. Stric seveda drugače, poleg tega pa je bil njegov avto še bolj imeniten od tistih fičkov. Dovolil je Jurku, da je vozil med hišami, vrtovi in skladišnicami drv. Jurko je žarel, ponosno je odkimaval in pozabil, kod naj vozi. Z blatinikom in odbijačem je zadel v hišni vogal. Otroci so se zbrali okrog avtomobila, tudi nekaj prijemov za čas, kadar karta da bi videli, kako se bo končala pedagoška

Krpanje — odlika našega gospodarstva ob koncu leta

poema. Stric ni izgubil glave. Glasno je dejal: »Oh, nič hudega. Saj zato pa je odbijač, ne pa, da ga vse dneve drgneš s sidolom kot nekateri.« In ošinil s pogledom ljudi na oknih. »Nič hudega ne bo tole, saj je za DOZ še premalo.« Pobožal je malega po glavi, sedel v avto in se odpeljal. Če povem po pravici, moram dodati, da je doma ročno avtomobil toliko dodelal, da je lahko naslednje jutro stekel na DOZ in prijavil »majhno nezgodo«.

Jurko je igral karte z vrstniki. Saj veste, takole mladost na cesti, brez pravega nadzorstva. Sicer, kaj pa je to takega, igrati karte. Saj niso za denar, samo za kovanje, obrabljene novce in podobno. Stric je vedel, da Jurko igra karte, saj jih je večkrat tudi doma, kadar so imeli domači časa tudi zanj. Stric mu je bil najboljši inštruktor. Ne samo da ga je učil, kako naj »šnopsa«, pokazal mu je tudi nekaj prijemov, za čas, kadar karta ne »laufa«. Malčkom je bilo zelo žal za

izgubljenimi fucki, ki so se zbirali na Jurkovi strani. Močno so se poglabili v igre in končno opazili, da Jurko najbolje igra, kadar on razdeli karte. Prav tako kot ga je naučil stric. Ni bilo strica, da bi odklonil nevarnost pred grozečim obračunom. Otroci, čeprav manj poklicani in kvalificirani za vzgojo od staršev in strica, so kar sami poročali. Jurku je ta vzgojni prijem tudi najdlje ostal v spominu.

Ko sem napisal do sem, mi je oče pogledal preko rame in prebral, kar sem spet »napraskal«. Tako namreč imenuje moje novinarsko udejstvovanje.

»Ja,« je dejal, »saj takega Jurka pa tudi jaz poznam. Hej, mami, kje je že zdaj direktor, tisti Jure, ki je bil prej upravnik, tam čez cesto, pa je zavozil podjetje?«

Kakšna škoda, da nismo več otroci, vsakemu takemu Jurku bi jih naložili, če pa bi se nas dosti zbralo, pa še stricu.

mac

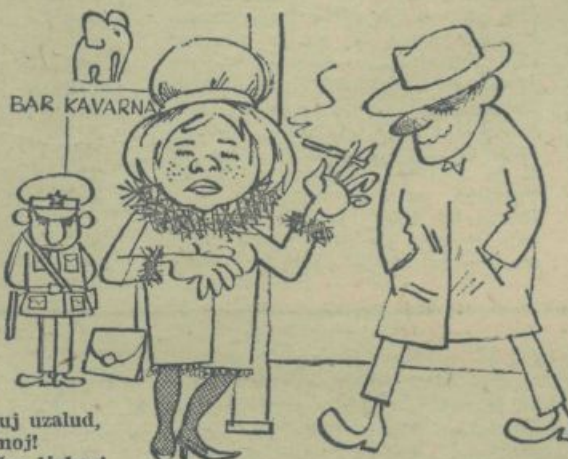
FESTIVAL JUGOSLOVANSKE POPEVKE

Ova dvorišta puna neba i ptica udu ko muzika stara nekud duboko u nas i tu uvijek ostanu.

Stani, zar ne čuješ da te zove i šutnja... Plakat ču, zbog nas plakat nitko suze zaustavit neće.

Ne, ne tuguj uzalud, prijatelju moj! Zbog te lažne ljubavi ne krivi ceo svet.

Mirno teku reke,

ŠKORPIJONČKI

LE KAM Z NJIMI — Pred desetimi dnevi smo v časopisju videli nove avtomobile znamke Porsche za Ljudsko milico. Zelo bomo veseli, če bodo vrli miličniki na naših cestah našli primerne odseke, kjer bodo prišle odlike teh vozil povsem do izraza. Lahko bi si kupili kakšnega več, če bi le bili do zamejskih prometnih analfabetov tako »kruti« kot do rojakov. No, pa drugo leto!

PO KNEIPPOVIH STOPINJAH — V Akademskem kolegiju so sklenili, da bodo varčevali z dragoceno elektriko. Izključili so električne bojlerje za gretje vode za umivanje. Izgubili bodo pri higieni, prihranili pa pri sredstvih. Stanovalcem priporočamo nakup Kneippovih navodil: Moje zdravljenje z vodo, katera imamo tudi v slovenskem prevodu.

O JAPONSKI — Za naše nogometarje je Japonska postala dežela zahajajočega sonca. Seveda pa stvar ni za skrbljujoča: grešni kozel je proglašen in vest pomirjena. Čez nekaj tednov pa bodo spet igrali za — naše denarce.

DVOJE RAZSTAV INDUSTRIJSKEGA OBLIKOVANJA — Te dni imamo v našem mestu kar dve razstavi industrijskega oblikovanja. Ena je v Moderni galeriji, druga, stalna, pa je v štacunah po mestu. Med obema sta dve bistveni razliki: v letih in v dosegljivosti eksponatov.

PROPADLI IZLET — Pred olimpiado je potovalna agencija Kompas iz Ljubljane sporočila, da napovedanega izleta v Tokio ne bo. Po sporočilih in rezultatih iz Tokia pa vidimo, da so izletniki vseeno odpotovali. Kar med prave tekmovalce in funkcionarje so se pomešali.

IGRE NA SREČO — Pri nakupovanju dobiš dandanašnji že za vsako figo še nagradni kupon za mačka v žaklju. Zdaj lahko igraš loterijo tudi pri nakupu in to kar dvojno: za dobrega ali nenagrajenega.

NAGLICA NI DOSTI PRIDA — Z gradbišč jadranske magistrale slišimo skromne vesti, češ, da ne gre vse kot je treba. V deževni jeseni se bodo mladinci potrudili, da vse odseke dograje do predvidenega roka. Čez nekaj let bomo govorili, da je le mladina gradila to cesto (pa naj bo takšna ali drugačna). Na podjetja in druge činitele, ki se pravočasno niso potrudili, bomo takrat že pozabili.

OB NEPRAVEM ČASU — Iz skupščine smo slišali glasove poslancev, češ, naj se poskrbi za to, da bodo podatki, ki jih objavljajo razni organi točni, brez skrbnega friziranja. Kako kruti so tile poslanci. Prav zdaj to zahtevajo, ko nas že tako glava boli.

Zanimanje

Mnogi naši študentje se zelo zanimajo za aktualne dogodke. Zaradi tega berejo časopise med predavanji.

Kariera

Nekoč je sedel na dveh stoli, zdaj pa se je zavalil v udoben naslonjač.

Pokvarjenec

Neki majhen avtomobil je potožil svojemu prijatelju dvigalu: »Mama mi je prepovedala igrati se s teboj. Pravi, da si strašno pokvarjen.«

Zavest

Neki funkcionar je imel tako visoko zavest, da je svojo plačo delil z delavci. Druge so zaradi tega padli v nezavest.